

Od dětství spojujeme lásku se srdcem, ačkoliv má mnohem širší záběr. Puberta parafrázuje tuhle touhu veršem: Moje srdce letí světem/ propíchnuté parapletem. O dva roky později už s náhledem konstatuje, že láska je hnutí, které nutí dva mladé lidi do blbnutí. Lidový jazyk nemá zájem pitvat lásku do hormonů a dalších tělesných produktů, je to jeho „srdeční záležitost“. Kupodivu tuhle lidovou představu sdílí i nejvyšší představitel římskokatolické církve.

Papež František ve své encyklice *Dilexit nos* (Miloval nás) uvádí v úvahách o lidském srdci: „Dalo by se říci, že v konečném důsledku jsem to já, kdo jsem svým srdcem, protože ono je tím, co mě odlišuje, co utváří mou duchovní identitu a přivádí mě do společenství s ostatními lidmi... Pokud nás srdce přivádí do niterného středu naší osobnosti, umožňuje nám také, abychom sami sebe poznali ve své celistvosti, nejen ve vybraném, izolovaném aspektu. Na druhou stranu jedinečná síla srdce nám pomáhá pochopit tvrzení, že realitu lze poznat lépe a úplněji, když ji nahlížíme srdcem. To nás nevyhnutelně přivádí k lásce, které je srdce schopno, protože láska je nejniternější činitel reality... Jádrem každé lidské bytosti, jejím nejniternějším středem, není jádro duše, ale jádro celé osoby s její jedinečnou identitou, která se skládá z duše a těla. Všechno je sjednoceno v srdci, ve kterém může sídlit láska se všemi duchovními, psychickými a také fyzickými složkami. Člověk v posledku dosáhne v plnosti vlastní identity prozářené světlem, pokud v jeho srdci

vládne láska, protože každá lidská bytost je stvořena především k lásce. V morku kostí má zapsáno, že je stvořena k tomu, aby milovala a byla milována... Tam, kde je filozof se svými myšlenkami u konce, věřící srdce miluje, klaní se, prosí o odpuštění a je na místě...“

Otec František navzdory svému exkluzivnímu postavení tedy vnímá srdce jako obyčejní lidé a můžeme se na jeho definici spolehnout a v podstatě ji dál využívat. Ono ze všech projevů lásky jsou ty srdeční nejčastější, nejběžnější, subjektivně vnímané a často i objektivně patrné. Jak praví lidová píseň: „Která pan-na je poctivá/ ta se mládencům vyhýbá./ A když se vyhnout nemůže/ začervená se jak růže,“ což je prudká reakce kardiovaskulárního systému patrná ve tvářích.

Jestliže dospívání, které končí mezi dvacátým a jedenadvacátým rokem, je samo o sobě plné nejistot, vstupuje do něj láska jako poloviční šílenství. Neustálenou rovnováhu hormonů rozhází způsobem, jako by do ní vhodil granát. Nebo dva.

Začne to adrenalinem, který nabudí celý organismus, uvede ho do vyšších obrátek, a když se dostatečně snaží, objevuje se stav vzrušení, protože se přidávají další budivé aminy. Ve fázi zamilovanosti odvádí pilnou práci fenylethylamin* vylučovaný emoční částí mozku. Patří do skupiny amfetaminů, což jsou látky

* Fenylethylamin je také přítomný v čokoládě, která je často náhradou za zhrzenou lásku; protože se ale přes bariéru do mozku fenylethylamin prakticky nedostane, nebyla zatím popsána psychóza po čokoládě. Ale je to droga, stejně jako láska. Může vyvolat syndrom závislosti.